

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jerzy Skorupka
Sędziowie:	SA Edward Stelmasik (spr.) SA Witold Franckiewicz
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 6 czerwca 2012 roku

sprawy **K. W. (1)**

oskarżonego z art. 280 § 2 k.k.; art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.; art. 278 § 1 k.k., art. 284 § 2 k.k.;

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 16 lutego 2012 roku sygn. III K 37/11

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego K. W. (1) w ten sposób, że:

a) **uchyla podjęte wobec niego orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności a także dalsze orzeczenia z tym związane oparte na przepisach art. 69 § 1 i § 2 k.k., art. 70 § 2 k.k.; art. 73 § 2 k.k., zawarte w pkt 5;**

b) **ustala, że podstawę zobowiązań nałożonych na tego oskarżonego w pkt 6 stanowi art. 46 § 1 k.k.;**

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. (1) 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

IV. zwalnia oskarżonego K. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

K. W. (1) został oskarżony o to, że:

I we wrześniu 2010 roku w O. przy ulicy (...) nieopodal sklepu (...), grożąc nożem D. M. (2) i T. T. poprzez przyłożenie go do brzucha D. M. (2) i wypowiedzenie w jego kierunku i kierunku T. T. słów: „wyskakujecie z wszystkiego co macie w kieszeniach” doprowadził wyżej wymienionych do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, będącego własnością D. M. (2) telefonu komórkowego marki S. (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł, powodując łączne straty w wysokości 250 zł, nadto usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia, będących własnością T. T. rzeczy ruchomych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, gdyż pokrzywdzony nie miał przy sobie żadnych rzeczy będących w jego zainteresowaniu,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 kk i art 13 § 1 kk w związku z art. 280 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk;

II w dniu 30 września 2010 roku w O. przy ulicy (...) nieopodal sklepu (...), w pobliżu sklepu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, grożąc nożem K. K. (1) poprzez jego pokazanie i wypowiedzenie skierowanych do w/w słów: „uciekam przed Policją i mam w rękawie nóż”, jak też poprzez przyciśnięcie ciała K. K. (1) do ściany pobliskiego budynku, doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, będącego własnością K. K. (1) telefonu komórkowego marki S. (...), powodując straty w wysokości 200 zł,

to jest o przestępstwo z art. 280 § 2 kk;

III. w dniu 29 lipca 2010 roku w O. przy ulicy (...), w sklepie o nazwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, doprowadził pracownika tego sklepu (...) do stanu bezbronności poprzez uderzenie w/w pięścią w okolice klatki piersiowej, w wyniku czego stracił on na chwilę przytomność, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech opakowań produktów kolekcjonerskich tzw. dopalaczy o nazwach: (...), (...), (...) i (...), powodując łączne straty w wysokości 174 zł, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi.

to jest o przestępstwo z art 280 § 1 kk w związku z art 283kk;

IV. w dniu 22 września 2010 roku w O. przy ulicy (...) na terenie parkingu w rejonie galerii handlowej (...), wykorzystując chwilową nieuwagę D. Ł. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, będącego własnością B. Ł. telefonu komórkowego marki S. (...) o nr (...) i wartości 300 zł poprzez wyrwanie telefonu D. Ł. (1) z ręki, czym działał na szkodę B. Ł.,

to jest o przestępstwo z art. 278 § 1 kk;

V. we wrześniu 2010 roku w O. przy ulicy (...) nieopodal sklepu (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu przez P. P. telefonu komórkowego marki N. (...) o nr (...) i wartości 400 zł czym działał na szkodę P. P.,

to jest o przestępstwo z art. 284 § 2 kk,

przy czym czyny określone w pkt I I II zarzutu zostały popełnione w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 kk

Sąd Okręgowy w Opolu, wyrokiem z dnia 16.02.2012 r. uznał wymienionego wyżej osk . K . W. za winnego:

1. w miejsce czynu zarzucanego w pkt. I tego, że we wrześniu 2010 roku w O. przy ulicy (...) nieopodal sklepu (...), grożąc nożem D. M. (2) poprzez przyłożenie go do brzucha D. M. (2) doprowadził go do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, telefonu komórkowego marki S. (...) oraz pieniędzy w kwocie 20 zł, powodując łączne straty w wysokości 250 zł, to jest przestępstwa z art. 280 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk przy zast. art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 kk wymierzył mu rok i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. w miejsce czynu opisanego w pkt. II i III za winnego tego, że:

- w dniu 30 września 2010 roku w O. przy ulicy (...) nieopodal sklepu (...), w pobliżu sklepu (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, używając przemocy poprzez przyciśnięcie ciała K. K. (1) do ściany pobliskiego budynku, doprowadził pokrzywdzonego do stanu bezbronności, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia, będącego własnością K. K. (1) telefonu komórkowego marki S. (...), powodując straty w wysokości 200 zł;

- w dniu 29 lipca 2010 roku w O. przy ulicy (...), w sklepie o nazwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną, co do którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, doprowadził pracownika tego sklepu (...) do stanu bezbronności poprzez uderzenie w/w pięścią w okolice klatki piersiowej, w wyniku czego stracił on na chwilę przytomność, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia czterech opakowań produktów kolekcjonerskich tzw. dopalaczy o nazwach: (...), (...), (...) i (...), powodując łączne straty w wysokości 174 zł,

to jest przestępstw z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 283 kk przy zast. art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 283 kk przy zast. art. 91 § 1 kk wymierzył mu karę rok pozbawienia wolności;

3. czynu zarzucanego w pkt. IV części i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył mu pięć miesięcy pozbawienia wolności;

4. czynu zarzucanego w pkt. V i za to podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył mu cztery miesiące pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 91 § 2 kk połączył kary wymierzone za w/w przestępstwa i orzekł względem K. W. (1) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 2 kk oraz 73 § 2 kk wykonanie zawiesił warunkowo na 5 lat oddając w tym czasie pod dozór kuratora;

6. na podstawie art. 72 § 2 kk zobowiązał tego oskarżonego do naprawienia szkód wyrządzonych przestępstwami przez zapłatę pokrzywdzonym:

- D. M. - 20 złotych,

- K. K. - 200 złotych

- M. W. - 174 złotych ;

7. zwolnił tego skazanego od ponoszenia kosztów sądowych (sygn. akt III K 37/11).

Wyrok ten został zaskarżony przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora.

Obrońca oskarżonego K. W. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięć zawartych w p. 1 i 3 zarzucając:

a) w części dotyczącej czynu przypisanego w p. 1

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy przyjęte za jego podstawę i mające wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie pomimo rozbieżnych zeznań pokrzywdzonego – D. M. (2) i świadka – T. T. pomiędzy zeznaniami złożonymi na etapie postępowania przygotowawczego a zeznaniami złożonymi na rozprawie głównej w przedmiocie dysponowania przez oskarżonego nożem, a także wyglądu tego narzędzia – poprzez przyjęcie, iż oskarżony posługiwał się nożem, a także, iż przyłożył go do brzucha D. M. (2) oraz wbrew wyjaśnieniom oskarżonego,

2. obrazę prawa materialnego poprzez dokonanie niewłaściwego zastosowania art. 280 § 2 przez jego błędną wykładnię i zakwalifikowanie czynu jako rozboju w typie kwalifikowanym, podczas gdy z prawidłowych ustaleń poczynionych przez Sąd, wynika że oskarżony dopuścił się rozboju w typie podstawowym z art. 280 § 1 kk,

3. naruszenie przepisów postępowania poprzez naruszenie przepisu art. 5 § 2 kpk poprzez ustalenie, iż oskarżony groził nożem pokrzywdzonemu D. M. (2) w sytuacji gdy zeznania pokrzywdzonego oraz świadka nie są ze sobą spójne,

a orzeczenie pomimo wątpliwości faktycznych zostało wydane na niekorzyść oskarżonego tj. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego,

4. naruszenie przepisów postępowania poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dowolnego przyjęcia, iż oskarżony groził nożem pokrzywdzonym D. M. (2) w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie jest zbieżny co do wyglądu, koloru oraz wielkości noża.

b) w części odnoszącej się do czynu przypisanego w p. 3;

1. błędne ustalenie stanu faktycznego sprawy przyjęte za jego podstawę i mające wpływ na treść wyroku odnoszącego się do czynu określonego w pkt. IV zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie, iż to oskarżony był sprawcą czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku w sytuacji gdy pokrzywdzony w chwili czynu nie widział twarzy sprawcy czynu, a także oskarżony nie został rozpoznany - na żadnym etapie postępowania karnego – przez pokrzywdzonego D. Ł. (2) jako sprawca tego czynu oraz wbrew wyjaśnieniom oskarżonego,

2. przekroczenie swobodnej oceny dowodów poprzez dowolne przyjęcie przez Sąd I instancji, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje na sprawstwo i winę oskarżonego K. W. (1) w popełnieniu przez niego czynu opisanego w pkt. IV części wstępnej wyroku w sytuacji gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowym nie daje podstaw do uznania K. W. (1) jako sprawcy tego czynu,

3. obrazę art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego.

Powołując się na powyższe zarzuty wniósł ten apelujący o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

a) uznanie K.W. w ramach czynu z p. 1 za winnego, występkę z art. 280 § 1 kk i wymierzenie za to stosownej kary;

b) uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w p. 3.

Alternatywnie wniósł apelujący obrońca o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator zarzucił cytowanemu wyżej wyrokowi rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu K. W. (1) kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby wynoszący 5 lat w stosunku do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości jego czynu i znacznego poziomu zawinienia, a wynikającą z warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary bez dostatecznego uwzględnienia wszystkich okoliczności obciążających, a w szczególności uprzedniej karalności za przestępstwa podobne z art. 207 § 1 kk oraz z art. 284 § 1 kk, okoliczności popełnionych przestępstw rozboju w warunkach ciągu przestępstw, przestępstwa rozboju z użyciem noża, przestępstwa kradzieży oraz przywłaszczenia, oraz motywacji oskarżonego, podczas gdy całość okoliczności podmiotowych i przedmiotowych tej sprawy wskazuje, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, stanowi zbyt łagodny środek represji i nie odzwierciedlają stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynu oraz nie wypełniają tym samym celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej, co przemawia za wymierzeniem wobec w/w oskarżonego surowszej kary.

Podnosząc taki zarzut wniósł oskarżyciel publiczny o zmianę zaskarżonego wyroku przez wymierzenie K. W. (1) bezwzględnej kary 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Zasadne okazały się argumenty zawarte w apelacji prokuratora. Nie podzielono natomiast zarzutów i wniosków obrońcy osk. K. W..

Na poparcie swego stanowiska przedstawia Sąd Odwoławczy następujące motywy.

I.

I. co do apelacji obrońcy osk. K. W. (1):

Apelacja ta, co już na wstępie zasygnalizowano, okazała się niezasadna.

1. Stwierdzenie powyższe odnosi się przede wszystkim do tych wywodów obrońcy osk. K. W. (1), które kwestionują trafność ustaleń o charakterze napadu rabunkowego popełnionego przez oskarżonego na D. M. (2) (czyn przypisany w p. 1 zaskarżonego wyroku).

a) Przypomnieć należy, że wymieniony skarżący zarzuca, jakoby Sąd Okręgowy bezpodstawnie uznał, że był to kwalifikowany rozbój z powodu ustalenia, że K. W. posługiwał się nożem. Zdaniem apelującego brak podstaw do dokonania takiego ustalenia. Twierdzenie to jest niezasadne. To prawda, że sprawca rozboju tj. osk. K. W. konsekwentnie przeczył, by nożem się posługiwał. Sąd Okręgowy przeciwstawił jednak tym wyjaśnieniom zeznania pokrzywdzonego D. M. (2). Nie zdołano go wprawdzie przesłuchać w trakcie rozprawy z powodu nieobecności w Kraju. Musiał więc Sąd Okręgowy poprzestać na ujawnieniu zeznań, jakie złożył on w śledztwie. Zważyć należy, że wymieniony pokrzywdzony był tej fazie postępowania przesłuchiwany dwukrotnie (k. 8 oraz 76-78). Stwierdzić należy, że konsekwentnie utrzymywał, iż sprawca posługiwał się w trakcie rozboju nożem przykładając mu go do brzucha. Jest znamionym, że pokrzywdzony ten był poddany badaniom psychologicznym i w wydanej opinii biegły psycholog nie znalazł żadnych podstaw, które obligowałyby do krytycznej oceny jego zeznań. Niezależnie od tego zważyć należy, że wersja D. M. znalazła daleko idące wsparcie w zeznaniach T. T.. Był on w tym czasie na miejscu zdarzenia. Wprawdzie w trakcie rozprawy nie potwierdził pierwotnych zeznań, aby dostrzegł moment, gdy oskarżony posłużył się nożem, lecz zeznał, iż o użyciu noża mówił mu po zdarzeniu pokrzywdzony D. M. (2). W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw, by kwestionować trafność wszystkich ustaleń odnoszących się do czynu przypisanego w p. 1 w tym również co do faktu posługiwania się nożem przez osk. K. W. (1).

Kończąc ten fragment rozważań zwrócić jednak należy uwagę Sądowi Okręgowemu by bardziej precyzyjnie odzwierciedlał w protokole rozprawy fakt ujawnienia zeznań osoby, której nie był w stanie przesłuchać. Podnieść bowiem należy, że podstawą ujawnienia zeznań osoby, której nie można doręczyć wezwania albo przebywa za granicą, nie są przepisy art. 393 § 1 i 2 kk oraz art. 394 kpk, które powołano w tym względzie w protokole, lecz art. 391 § 1 kpk (k. 629).

b) Fakt kwestionowania ustaleń o winie w zakresie czynu przypisanego w p. 1 obliguje do rozważenia, czy kara wymierzona za to przestępstwo nie razi surowością (art. 447 § 1 kpk). Na tak postawione pytanie należy udzielić odpowiedzi zdecydowanie przeczącej. Zważyć przecież należy, że Sąd Okręgowy orzekł w tym zakresie karę z zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego jej złagodzenia, stosownie do treści art. 60 § 1 i § 6 p. 2 kk.

2. Chybione okazały się także zarzuty skierowane pod adresem rozstrzygnięcia zawartego w p. 3 zaskarżonego wyroku.

a) Apelujący zarzuca, że brak bezpośrednich dowodów świadczących o dokonaniu przez K. W. (1) kradzieży telefonu komórkowego na szkodę D. Ł. (1), albowiem oskarżony ten nie przyznał się do winy, zaś pokrzywdzony nie był w stanie rozpoznać w nim osoby sprawcy. Zważyć jednak należy, że sytuacja ta nie uszła uwadze Sądu Okręgowego. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku podano trafne argumenty, że dowody pośrednie sprawstwo osk. K. W. (1) w sposób ewidentny potwierdzają. Są nimi:

1. po pierwsze – zeznania A. G.,
2. po drugie – sposób dokonania kradzieży, typowy dla sposobu popełnienia przestępstw przez oskarżonego.

Ad 1) Przede wszystkim zauważyć należy, że przedmiotowy telefon komórkowy, skradziony D. Ł. (1) został odzyskany, albowiem organy ścigania ujawniły go w Lombardzie. Został tam przyniesiony i sprzedany przez A. G.. Zeznała ona, iż uczyniła tak na prośbę oskarżonego K. W.. Tłumaczył jej, że sam nie może sprzedać tego telefonu, albowiem nie posiada dowodu osobistego. Sąd Okręgowy dał wiarę jej zeznaniom, albowiem nie było żadnych przesłanek by je zdyskwalifikować.

Ad 2) Niezależnie od tego podnosi Sąd Apelacyjny, że sposób popełnienia tego przestępstwa był typowy dla metod działania osk. K. W.. Zauważono mianowicie, że z dokonywania właśnie kradzieży telefonów komórkowych uczynił on metodę swego funkcjonowania w społeczeństwie.

b) Z przyczyn określonych w art. 447 § 1 kpk rozważono i w tym wypadku czy kara wymierzona K. W. (1) za tę kradzież nie razi surowością. Odpowiedź Sądu Apelacyjnego jest zdecydowanie przeciwna. Przecież został on skazany za te przestępstwo na 5 miesięcy pozbawienia wolności. Jest to więc kara, która jedynie w niewielkim stopniu przekracza minimum ustawowego zagrożenia określona w art. 278 § 1 kk.

3. obrońca oskarżonego w swej apelacji nie kwestionował wymiaru kary łącznej. Kwestię tę jednak rozważono i to również z uwagi na dyrektywę zawartą w art. 447 § 1 kpk. Zważyć bowiem należy, że apelujący kwestionował winę oskarżonego w zakresie dwóch przypisanych mu przestępstw.

Oceniając tę karę przypomina Sąd Odwoławczy, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 kk można było określić wysokość kary łącznej co do osk. K. W. w rozmiarze od roku i 6 miesięcy do 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (rok i 6 miesięcy + rok + 5 miesięcy + 4 miesiące). Fakt ustalenia wymiaru tej kary w wysokości 2 lat dowodzi zastosowania zasady asperacji z dominującą rolą absorpcji kar jednostkowych. W konsekwencji nie znaleziono podstaw do kwestionowania także i rozstrzygnięcia co do kary łącznej.

II.

II. co do apelacji prokuratora.

Apelację tę uznano za zasadną i to w stopniu oczywistym. Zważyć należy, że Sąd Okręgowy trafnie dostrzega takie okoliczności jak:

1) po pierwsze, że K. W. (1) od najmłodszych lat wchodził w konflikt z prawem i z tego powodu został umieszczony w ośrodku szkolno-wychowawczym. Stosowane względem niego w tym czasie metody resocjalizacyjne okazywały się nieskuteczne. Z ośrodków tych wielokrotnie uciekał, nie powracał do nich gdy zezwolono mu na wyjazd do domu, przez cały czas imponowało mu środowisko przestępcze, wykazywał przez cały czas lekceważący stosunek do wychowawców, był agresywny i arogancki,

2) po drugie, że zupełnie chybiona okazała się pozytywna prognoza, która legła u podstaw udzielenia mu zwolnienia do domu w 2010 r. na czas wakacji. Sąd Okręgowy dostrzega, że po powrocie do domu niezwłocznie nawiązał kontakty ze środowiskiem przestępczym i już 29 lipca 2010 r. dopuścił się pierwszego przestępstwa będącego przedmiotem niniejszej sprawy. W sumie w krótkim czasie dopuścił się 5 przestępstw będących przedmiotem tej sprawy. To jednak jedynie część jego przestępczej działalności. Skazany bowiem został nadto w dwóch innych sprawach w tym m.in. za znęcanie się nad matką. W konsekwencji został nadto skazany przez S.R. w Opolu:

- w sprawie VII K 1126/10 w dniu 04.11.2010 r. za czyn z art. 207 kk na 12 miesięcy ograniczenia wolności;

- w sprawie VII K 1240/10 w dniu 13.12.2010 r. za czyn z art. 284 kk na 10 miesięcy ograniczenia wolności

(patrz: karta karna k. 563 i wywiad środowiskowy)

3) po trzecie – Sąd Okręgowy dostrzega także skłonności tego sprawcy do nadużywania alkoholu oraz zażywania narkotyków,

4) po czwarte, że stopień demoralizacji tego skazanego przejawia się także w rodzaju dokonywanych przestępstw. Oprócz tzw. zwykłych kradzieży dopuszcza się on także rozbojów i to nawet w ich kwalifikowanej postaci.

Skąd w takiej sytuacji decyzja Sądu Okręgowego o zastosowaniu względem K. W. (1) dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary nie sposób dociec. Wydaje się, iż orzekając w tym względzie zupełnie wadliwie zinterpretowano dyrektywę z art. 54 kk, określającą zasady, którymi należy kierować się skazując młodocianych.

Przypomnieć wobec tego należy, że zawarta w tym przepisie dyrektywa wymierzenia takich kar by młodocianego wychować nie może być interpretowana jako nakaz pobłażliwego karania takich sprawców. Cel określony w tym przepisie może bowiem w wielu wypadkach osiągnięty dopiero w następstwie orzeczenia odpowiednio surowej kary o charakterze izolacyjnej. Potrzeba wymierzenia takich kar odnosić się będzie zwłaszcza w stosunku do tych młodocianych, którzy nie są podatni na wcześniej stosowane środki wychowawcze a przy tym ich stopień demoralizacji jest znaczny. Wymogi te w pełnym zakresie mają zastosowanie do osk . K . W.. Zostały one przecież przedstawiane zarówno w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a także powtórzone w niniejszych motywach. W konsekwencji zaskarżony wyrok zmieniono uchylając orzeczenie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej temu oskarżonemu. W następstwie takiego rozstrzygnięcia skorygowano także orzeczenie zawarte w p. 6 zaskarżonego wyroku, ustalając, iż podstawę nałożenia obowiązku naprawienia wyrządzonych szkód jest przepis art. 46 § 1 kk.

Orzeczenie o kosztach sądowych za drugą instancję ma oparcie w przepisie art. 624 kpk. Zważyć należy, iż osk . K . W. nie pracował i nie ma żadnego mienia, a nadto będzie miał do odbycia pozostałą do wykonania część kary pozbawienia wolności. Stąd decyzja o zwolnieniu go od kosztów sądowych za postępowanie apelacyjne.